

Publicat a/Published in:

TRENCHS PARERA, MIREIA. (2021). "Quatre snapshots lingüístiques a la universitat". In: C. Junyent (coord.), *El català, la llengua efervescent. 77 visions sobre el terreny*. Barcelona: Viena Edicions. (167-168).

Quatre snapshots lingüístiques a la universitat

Us proposo que m'acompanyeu per la universitat on imparteixo en anglès una classe optativa. Hi tinc estudiants catalans i un grapat que són *Erasmus*; uns altres són de New Jersey, Nigèria i Xina:

- El Pol de Vic aixeca la mà per preguntar-me i, abans que contesti, intervenen el Juan de Bilbao i la Chiara de Roma. Tots tres, en anglès. La Chiara ve després a la meua taula: "Profesora, Juan no tiene razón, ¿verdad?" Mentre li responc (en anglès), l'Aina de Mataró s'espera. Veig que es gira i crida "Espera'ns al bar, Juan"; i continua "Teacher, could we do the course project in pairs?" La Lorena afegeix "Solamente seremos dos".
- Paro l'orella mentre fan un treball en grups. La Yanhong de Santa Coloma està dient "ja faig jo el resum". El Tarik de Nigèria pregunta "¿cómo nos organizamos para el trabajo?" Li respon el Pol: "One question each". Sento el Jordi i el Paco discutint en castellà. Quan recullo el seu full, hi veig notes als marges en català i castellà, i respostes en anglès.
- Al bar, passo per una taula amb alumnes meus: "Quedem el finde per fer unes birres?" "Si, si, a l'Estudiantil" "¿Qué es eso?, pregunta la Gail de New Jersey. "Un bareto de Plaza Universitat". Quan arribo a la barra, la Marina demana "entrepà vegetal amb humus". "¿Y para beber?", li respon el cambrer; "ponme un agua". La Yanhong saluda amb un "Nǐ hǎo" a una noia d'aspecte asiàtic.
- M'assec al pati i paro atenció en un jove que toca la guitarra entonant, crec, un "Boig per tu". Un altre rapeja amb accent colombià. "Ei, com començava la de l'altre dia de Lágrimas de Sangre?"

A la universitat, hi ha dies *més catalans*; d'altres, menys. A molts ens fa por que, si el català es *barreja*, acabarà desapareixent. Que canviarà, segur. Tenim una generació de joves plurilingües —uns més, altres menys— per a qui és normal parlar "barrejat", com diuen ells mateixos. N'hi ha que no renuncien a cap llengua —ni la més minoritzada— per expressar emocions, establir vincles o treballar en equip, ni tan sols davant els amics de Bilbao o els Estats Units.

Podria entendre les llengües com un joc de suma nul·la en què, si se'n parla més una, es va en detriment de l'altra. Jo vull ser optimista. Aquests joves viuen la universitat com un espai de respecte, aprenentatge i experimentació que els permet tot el seu repertori lingüístic. Alhora reclamen —i fan bé de fer-ho— que hi hagi més classes en català. No és paradoxal. Vull veure-hi riquesa lingüística en aquest posicionament *glocal*: el català *local* és tan necessari com l'anglès, el castellà o el mandarí, més *globals*. Per això, cal que les aules universitàries també assegurin oportunitats de formació que assegurin que el català pugui continuar sent un tret d'identitat del plurilingüisme que practica i haurà de practicar la joventut catalana del segle XXI.

Mireia Trenchs Parera

